

Dansk udgave

Retsforskrifter

Indhold

I *Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk*

.....

II *Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk*

Råd

78/686/EØF:

- ★ Rådets direktiv af 25. juli 1978 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for tandlæger og om foranstaltninger, der skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser 1

78/687/EØF:

- ★ Rådets direktiv af 25. juli 1978 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om virksomhed som tandlæge 10

78/688/EØF:

- ★ Rådets afgørelse af 25. juli 1978 om nedsættelse af et rådgivende udvalg for tandlægeuddannelsen 15

78/689/EØF:

- ★ Rådets afgørelse af 25. juli 1978 om ændring af afgørelse 75/365/EØF om nedsættelse af et udvalg af højere enbedsmænd inden for sundhedsvæsenet 17

II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

RÅD

RÅDETS DIREKTIV

af 25. juli 1978

om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for tandlæger og om foranstaltninger, der skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser

(78/686/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 49, 57, 66, og 235,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

I henhold til traktaten er enhver i nationaliteten begrundet forskelsbehandling på området etablering og tjenesteydelser forbudt fra overgangsperiodens udløb; det således gennemførte princip om national behandling finder navnlig anvendelse ved udstedelse af en eventuelt fornøden autorisation for adgang til at udøve virksomhed som tandlæge, samt ved indskrivning eller optagelse i faglige organisationer og organer;

det forkommer dog formålstjenligt at fastsætte visse bestemmelser, som skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser for tandlæger;

i henhold til traktaten må medlemsstaterne ikke yde nogen form for støtte, som vil kunne fordreje betingelserne for etablering;

artikel 57, stk. 1, i traktaten foreskriver, at der skal vedtages direktiver om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser; dette direktiv sigter mod anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for tandlæger, som giver adgang til at udøve virksomhed som tandlæge, samt eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for specialtandlæger;

hvad angår uddannelsen af specialtandlæger bør der gennemføres en gensidig anerkendelse af kvalifikationsbeviser, såfremt disse, uden at være en betingelse for adgang til at udøve virksomhed som specialtandlæge, dog udgør en betingelse for benyttelsen af en titel som specialtandlæge;

i betragtning af de forskelle, der for tiden består mellem medlemsstaterne med hensyn til antallet af tandlægespecialer samt formen for og varigheden af den uddannelse, gennem hvilken anerkendelse som specialtandlæge kan erhverves, er det nødvendigt at fastsætte visse samordningsbestemmelser med det formål at gøre det muligt for medlemsstaterne at foretage en gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser; denne samordning er gennemført ved Rådets direktiv 78/687/EØF af 25. juli 1978 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om virksomhed som tandlæge ⁽³⁾;

⁽¹⁾ EFT nr. C 101 af 4. 8. 1970, s. 19.

⁽²⁾ EFT nr. C 36 af 28. 3. 1970, s. 17.

⁽³⁾ Se side 10 i denne Tidende.

da den ovenfor omhandlede samordning ikke medfører en harmonisering af alle de i medlemsstaterne gældende bestemmelser om uddannelse af specialtandlæger, bør der dog foranstaltes en gensidig anerkendelse af de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for specialtandlæger, som ikke er fælles for samtlige medlemsstater, uden at muligheden for en senere harmonisering på dette område derved udelukkes; i denne forbindelse skønnes det nødvendigt at begrænse anerkendelsen af disse eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for specialtandlæger til kun at omfatte medlemsstater, der kender et sådant speciale;

da et direktiv om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser ikke nødvendigvis medfører en indholdsmæssig ligestilling af de uddannelser, som disse eksamensbeviser vedrører, bør der, hvad angår benyttelsen af titler på grundlag af uddannelse, kun gives tilladelse til benyttelse af disse på sproget i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland;

for at lette anvendelsen af dette direktiv for de nationale myndigheder kan medlemsstaterne foreskrive, at de begunstigede, der opfylder de heri stillede uddannelsesbetingelser, samtidig med deres uddannelsesbevis skal forelægge et certifikat, som er udstedt af de kompetente myndigheder i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, og som attesterer, at disse beviser virkelig er de i dette direktiv omhandlede;

ved udveksling af tjenesteydelser udgør kravet om en indskrivning eller optagelse i faglige organisationer og organer, der er knyttet til udøvelse af en virksomhed af regelmæssig og varig karakter i den medlemsstat, der er værtsland, ubestrideligt en ulempe for tjenesteyderen på grund af hans virksomheds midlertidige karakter; kravet bør derfor frafalde; i så fald er det imidlertid nødvendigt at sikre det tilsyn med den faglige disciplin, som henhører under disse faglige organisationers og organers kompetence; i dette øjemed bør der med forbehold af anvendelsen af artikel 62 i traktaten åbnes mulighed for at pålægge den begunstigede en indberetningspligt over for den kompetente myndighed i den medlemsstat, der er værtsland, vedrørende udveksling af tjenesteydelser;

med hensyn til vandel og hæderlighed bør der sondres mellem de krav, der kan stilles på den ene side ved en første adgang til erhvervet, og på den anden side for dets udøvelse;

hvad angår lønnet udøvelse af virksomhed som tandlæge omfatter Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af

15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevæglighed inden for Fællesskabet ⁽¹⁾ ikke særlige bestemmelser for de erhverv, der er undergivet forskrifter vedrørende vandel og hæderlighed, faglig disciplin og benyttelse af titler; de pågældende forskrifter anvendes eller kan bringes i anvendelse såvel på lønmodtagere som på selvstændige erhvervsdrivende alt efter medlemsstaternes ønske; udøvelse af virksomhed som tandlæge er eller vil i alle medlemsstater blive betinget af besiddelse af et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis for tandlæger; denne virksomhed udøves såvel af selvstændige som af lønmodtagere eller endog af de samme personer skiftevis som lønmodtager og som selvstændig i løbet af deres faglige karriere; for i fuldt omfang at fremme den frie bevægelighed for disse erhvervsudøvere inden for Fællesskabet forekommer det således nødvendigt at udvide anvendelsen af dette direktiv til også at gælde for tandlæger, der er lønmodtagere;

tandlægeerhvervet er endnu ikke organiseret i Italien; det er derfor nødvendigt at tilstå Italien en yderligere frist til at anerkende eksamensbeviser for tandlæger udstedt af de øvrige medlemsstater;

disse omstændigheder har ligeledes til følge, at indehavere af et bevis for lægeeksamen udstedt i Italien ikke kan få udstedt en attestation, der opfylder kravene i artikel 19 i dette direktiv;

det er derfor nødvendigt at udsætte Italiens forpligtelse til at anerkende eksamensbeviser udstedt af de øvrige medlemsstater og medlemsstaternes forpligtelse til at anerkende de i artikel 19 omhandlede eksamensbeviser udstedt i Italien —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL I

ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

Dette direktiv finder anvendelse på den virksomhed som tandlæge, der er fastlagt i artikel 5 i direktiv 78/687/EØF, og som udøves under følgende titler:

— i Tyskland

Zahnarzt,

⁽¹⁾ EFT nr. L 257 af 19. 10. 1968, s. 2.

- i Belgien
licencié en science dentaire/licentiaat in de tandheelkunde,
- i Danmark
tandlæge,
- i Frankrig
chirurgien-dentiste,
- i Irland
dentist, dental practitioner eller dental surgeon,
- i Italien
titlen vil blive meddelt medlemsstaterne og Kommissionen af Italien inden for den i artikel 24, stk. 1, fastsatte frist,
- i Luxembourg
médecin-dentiste,
- i Nederlandene
tandarts,
- i Det forenede Kongerige
dentist, dental practitioner eller dental surgeon.

KAPITEL II

EKSAMENSBEVISER, CERTIFICATER OG ANDRE KVALIFIKATIONSBEVISER FOR TANDLÆGER

Artikel 2

Hver medlemsstat anerkender de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for tandlæger, der udstedes til medlemsstaternes statsborgere af de øvrige medlemsstater i overensstemmelse med artikel 1 i direktiv 78/687/EØF, og som er anført i artikel 3 i nærværende direktiv, ved for så vidt angår adgang til og udøvelse af virksomhed som tandlæge at give dem den samme gyldighed på sit område som de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, den selv udsteder.

Artikel 3

De i artikel 2 omhandlede eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser er følgende:

a) i Forbundsrepublikken Tyskland:

1. »Zeugnis über die zahnärztliche Staatsprüfung« (bevis for statseksamen for tandlæger), udstedt af de kompetente myndigheder;

2. de attestationer fra de kompetente myndigheder i Forbundsrepublikken Tyskland, som bekræfter, at kvalifikationsbeviser, udstedt efter den 8. maj 1945 af de kompetente myndigheder i Den tyske demokratiske Republik, er ligestillet med de i punkt 1 nævnte kvalifikationsbeviser;

b) i Belgien:

»diplôme légal de licencié en science dentaire/wettelijk diploma van licentiaat in de tandheelkunde« (lovbestemt eksamensbevis for tandlæger), udstedt af universiteternes lægevidenskabelige fakulteter eller af det centrale bedømmelsesudvalg eller statens bedømmelsesudvalg for universitetsundervisning;

c) i Danmark:

bevis for tandlægeeksamen (kandidateksamen), udstedt af tandlægehøjskolerne samt dokumentation, udstedt af sundhedsstyrelsen, for gennemført assistenttid;

d) i Frankrig:

1. »diplôme d'Etat de chirurgien-dentiste« (statens eksamensbevis for tandlæger), udstedt indtil 1973 af de lægevidenskabelige fakulteter eller af universiteternes blandede lægevidenskabelige og farmakologiske fakulteter;
2. »diplôme d'Etat de docteur en chirurgie dentaire« (statens eksamensbevis for tandlæger), udstedt af et universitet;

e) i Irland:

eksamensbevis som

- »Bachelor in Dental Science (B. Dent. Sc.)« eller
- »Bachelor of Dental Surgery (BDS)« eller
- Licentiate in Dental Surgery (LDS)«,

udstedt af et universitet eller af »Royal College of Surgeons in Ireland«;

f) i Italien:

det eksamensbevis, hvis benævnelse vil blive meddelt medlemsstaterne og Kommissionen af Italien inden for den i artikel 24, stk. 1, fastsatte frist;

g) i Luxembourg:

»diplôme d'Etat de docteur en médecine dentaire« (statens eksamensbevis for tandlæger), udstedt af statens eksamenskommission;

h) i Nederlandene:

»universitair getuigschrift van een med goed gevolg afgelegd tandartsexamen« (bevis for bestået tandlægeeksamen ved et universitet);

i) *i Det forenede Kongerige:*

eksamensbevis som

— »Bachelor of Dental Surgery (BDS eller B.Ch.D)«

— »Licentiate in Dental Surgery (LDS)«,

udstedt af et universitet eller af »Royal Colleges«.

— *i Irland:*

»certificate of specialist dentist in orthodontics« (certifikat som specialtandlæge i ortodonti), udstedt af den kompetente myndighed, der er bemyndiget hertil af den kompetente minister;

— *i Nederlandene:*

»getuigschrift van erkenning en inschrijving als orthodontist in het Specialistenregister« (bevis for anerkendelse og optagelse som ortodontist i registret over specialister), udstedt af »Specialisten-Registratiecommissie (SCR)« (Kommissionen for registrering af specialister);

— *i Det forenede Kongerige:*

»certificate of completion of specialist training in orthodontics« (bevis for afsluttet uddannelse som specialtandlæge i ortodonti), udstedt af den dertil kompetente myndighed;

KAPITEL III

EKSAMENSBEVISER, CERTIFIKATER OG ANDRE KVALIFIKATIONSBEVISER FOR SPECIALTANDLÆGER BENYTTET I TO ELLER FLERE MEDLEMSSTATER

Artikel 4

Hver medlemsstat, i hvilken der findes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser på dette område, anerkender de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for tandlæger, specialiseret i ortodonti og mundkirurgi, der udstedes til medlemsstaternes statsborgere af de øvrige medlemsstater i overensstemmelse med artikel 2 og 3 i direktiv 78/687/EØF, og som er anført i artikel 5 i nærværende direktiv, ved at give dem samme gyldighed på sit område som de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, den selv udsteder.

Artikel 5

De i artikel 4 omhandlede eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser er følgende:

1. Ortodonti

— *i Forbundsrepublikken Tyskland:*

»fachzahnärztliche Anerkennung für Kieferorthopädie« (anerkendelse som specialtandlæge i ortodonti), udstedt af »Landeszahnärztekammern« (delstaternes tandlægeorganisationer);

— *i Danmark:*

bevis for tilladelse til at betegne sig som specialtandlæge i ortodonti, udstedt af sundhedsstyrelsen;

— *i Frankrig:*

»titre de spécialiste en orthodontie« (anerkendelse som specialtandlæge i ortodonti), udstedt af den dertil kompetente myndighed;

2. Mundkirurgi

— *i Forbundsrepublikken Tyskland:*

»fachzahnärztliche Anerkennung für Oralchirurgie/Mundchirurgie« (anerkendelse som specialtandlæge i mundkirurgi), udstedt af »Landeszahnärztekammern« (delstaternes tandlægeorganisationer);

— *i Danmark:*

bevis for tilladelse til at betegne sig som specialtandlæge i hospitalsodontologi, udstedt af sundhedsstyrelsen;

— *i Irland:*

»certificate of specialist dentist in oral surgery« (certifikat som specialtandlæge i mundkirurgi), udstedt af den kompetente myndighed, der er bemyndiget hertil af den kompetente minister;

— *i Nederlandene:*

»Getuigschrift van erkenning en inschrijving als kaachirurg in het Specialistenregister« (bevis for anerkendelse og optagelse som specialtandlæge i mundkirurgi i registret over specialister), udstedt af »Specialisten-Registratiecommissie (SRC)« (Kommissionen for registrering af specialister);

— *i Det forenede Kongerige:*

»certificate of completion of specialist training in oral surgery« (bevis for afsluttet uddannelse som specialtandlæge i mundkirurgi), udstedt af den dertil kompetente myndighed.

Artikel 6

1. En medlemsstat, der er værtsland, kan af statsborgere fra medlemsstaterne, som ønsker at opnå eksa-

mensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser som specialtandlæge, der ikke udstedes i en medlemsstat, som er hjemland eller seneste opholdsland, kræve, at de opfylder de uddannelsesbetingelser, som denne medlemsstat i så henseende foreskriver i sine egne administrative eller ved lov fastsatte bestemmelser.

2. En medlemsstat, der er værtsland, tager dog helt eller delvis hensyn til de uddannelsesperioder, som de i stk. 1 omhandlede statsborgere har fuldført, og som er bekræftet ved et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis for uddannelse, udstedt af de kompetente myndigheder i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, såfremt disse perioder er i overensstemmelse med dem, der kræves af den medlemsstat, der er værtsland, for den pågældende uddannelse som specialtandlæge.

3. Når de kompetente myndigheder eller organer i en medlemsstat, der er værtsland, har efterprøvet indholdet og varigheden af den pågældendes uddannelse til specialtandlæge på grundlag af fremlagte eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, underretter de den pågældende om varigheden af den supplerende uddannelse og om, hvilke områder den skal omfatte.

KAPITEL IV

ERHVERVEDE RETTIGHEDER

Artikel 7

1. Hver medlemsstat anerkender som tilstrækkeligt bevis for de af medlemsstaternes statsborgere, hvis eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser ikke opfylder de mindstekrav til uddannelse, der er fastsat i artikel 1 i direktiv 78/687/EØF, de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for tandlæger, der er udstedt af disse medlemsstater før iværksættelsen af direktiv 78/687/EØF, ledsaget af en attestation, som bekræfter, at disse statsborgere faktisk og retmæssigt har udøvet de pågældende former for virksomhed i mindst tre på hinanden følgende år i løbet af de 5 år, der går forud for attestationens udstedelse.

2. Hver medlemsstat anerkender som tilstrækkeligt bevis for de af medlemsstaternes statsborgere, hvis eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for specialtandlæger ikke opfylder de i artikel 2 og 3 i direktiv 78/687/EØF omhandlede mindstekrav til uddannelse, de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for specialtandlæger, der er udstedt af disse medlemsstater før iværksættelsen af direktiv 78/687/EØF. Medlemsstaten kan dog kræve, at disse eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser ledsages af et certifikat udstedt af de kompetente myndigheder eller organer i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, som attesterer, at vedkommende som specialtandlæge har udøvet den pågældende virksomhed i et tidsrum svarende til det

dobbelte af forskellen mellem varigheden af specialtandlægeuddannelsen i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, og den i direktiv 78/687/EØF anførte minimumsvarighed for uddannelse, såfremt disse eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser ikke opfylder de i artikel 2 i direktiv 78/687/EØF fastsatte mindstekrav til uddannelsens varighed.

Såfremt der i den medlemsstat, som er værtsland, før iværksættelsen af dette direktiv kræves en minimumsvarighed for uddannelsen, der er kortere end den i artikel 2 i direktiv 78/687/EØF foreskrevne, kan den i første afsnit omhandlede forskel dog kun fastlægges i forhold til den i denne stat foreskrevne minimumsvarighed for uddannelsen.

KAPITEL V

BENYTTELSE AF AKADEMISK TITEL

Artikel 8

1. Med forbehold af artikel 17 drager de medlemsstater, der er værtslande, omsorg for, at medlemsstaternes statsborgere, som opfylder de i artikel 2, 4, 7 og 19 fastsatte betingelser, får ret til at benytte deres retmæssige akademiske titel, for så vidt denne ikke er den samme som stillingsbetegnelsen, og eventuelt en forkortelse for den, fra den medlemsstat, der er deres hjemland eller seneste opholdsland, og på denne stats sprog. De medlemsstater, der er værtslande, kan foreskrive, at denne titel skal efterfølges af navn og sted for den institution eller det bedømmelsesudvalg, der har tildelt den.

2. Såfremt den akademiske titel fra en medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, i den medlemsstat, der er værtsland, kan forveksles med en titel, der i denne stat kræver en supplerende uddannelse, som den begunstigede ikke har erhvervet, kan den medlemsstat, der er værtsland, foreskrive, at den begunstigede skal benytte sin akademiske titel fra den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, i en passende udformning, som den stat, der er værtsland, angiver.

KAPITEL VI

BESTEMMELSER, SOM SKAL LETTE DEN FAKTISKE UDØVELSE AF RETTEN TIL ETABLERING OG FRI UDVEKSLING AF TJENESTEYDELSER PÅ TANDLÆGE-OMRÅDET

A. Særlige bestemmelser om etableringsret

Artikel 9

1. Den medlemsstat, der er værtsland, og som af sine egne statsborgere for den første adgang til en af de i

artikel 1 nævnte former for virksomhed kræver bevis for vandel og hæderlighed, skal for statsborgere fra andre medlemsstater som tilstrækkeligt bevis godkende en attestation udstedt af en kompetent myndighed i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, som bekræfter, at de betingelser vedrørende vandel og hæderlighed, der i denne medlemsstat stilles for adgang til den pågældende form for virksomhed, er opfyldt.

2. Såfremt den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, ikke kræver bevis for vandel og hæderlighed for den første adgang til den pågældende form for virksomhed, kan den medlemsstat, der er værtsland, af statsborgere fra den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, kræve en udskrift af strafferegistret eller, hvis sådanne ikke udfærdiges, et tilsvarende dokument udstedt af en kompetent myndighed i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland.

3. Såfremt den medlemsstat, der er værtsland, har kendskab til alvorlige og konkrete forhold, der, inden den pågældende etablerede sig i denne stat, har foreligget uden for dens område, og som i dette værtsland vil kunne få følger for adgangen til den pågældende form for virksomhed, kan den underrette den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdssted, herom.

Den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, undersøger rigtigheden af forholdene, for så vidt de i denne medlemsstat vil kunne få følger for adgangen til den pågældende form for virksomhed. Myndighederne i denne stat bestemmer selv arten og omfanget af de undersøgelser, der skal foretages, og meddeler den medlemsstat, der er værtsland, de slutninger, de drager heraf med hensyn til attestationer eller dokumenter, som de har udstedt.

4. Medlemsstaterne sikrer, at de afgivne oplysninger behandles fortroligt.

Artikel 10

1. Såfremt der i en medlemsstat, der værtsland, gælder administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om opfyldelse af krav vedrørende vandel og hæderlighed, herunder bestemmelser om disciplinære sanktioner i tilfælde af grov forsømmelse eller skødesløshed i udøvelsen af erhvervet eller domfældelse for lovovertrædelser i forbindelse med udøvelsen af en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed, fremsender den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, til den medlemsstat, der værtsland, de nødvendige oplysninger om faglige eller administrative foranstaltninger eller sanktioner, der er truffet over for den pågældende, såvel som de strafferetlige sanktioner, der vedrører udøvelsen af erhvervet i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland.

2. Såfremt den medlemsstat, der er værtsland, har kendskab til alvorlige og konkrete forhold, der inden den pågældende etablerede sig i denne stat, har forelig-

get uden for dens område, og som i dette værtsland vil kunne få følger for udøvelsen af den pågældende form for virksomhed, kan den underrette den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdssted, herom.

Den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, undersøger rigtigheden af forholdene, for så vidt de i denne medlemsstat vil kunne få følger for udøvelsen af den pågældende form for virksomhed. Myndighederne i denne stat bestemmer selv arten og omfanget af de undersøgelser, der skal foretages, og meddeler den medlemsstat, der er værtsland, de slutninger, de drager heraf med hensyn til de oplysninger, som de har fremsendt i henhold til stk. 1.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de afgivne oplysninger behandles fortroligt.

Artikel 11

Såfremt den medlemsstat, der er værtsland, af sine egne statsborgere for adgang til eller udøvelse af en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed kræver dokumentation for fysisk og psykisk sundhed, skal denne stat som tilstrækkeligt bevis i så henseende godkende fremlæggelsen af det dokument, der kræves i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland.

Såfremt den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, ikke kræver dokumentation af en sådan art for adgang til eller udøvelse af den pågældende form for virksomhed, skal den medlemsstat, der er værtsland, for statsborgere fra den medlemsstat, der hjemland eller seneste opholdsland, godkende en attestation, der er udstedt af en kompetent myndighed i denne stat, og som svarer til attestationerne i den medlemsstat, der er værtsland.

Artikel 12

De i artikel 9, 10 og 11 omhandlede dokumenter må ved fremlæggelsen ikke være ældre end 3 måneder.

Artikel 13

1. Proceduren for godkendelse af den begunstigedes adgang til en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed i overensstemmelse med artikel 9, 10 og 11 skal afsluttes så hurtigt som muligt og senest 3 måneder efter fremlæggelsen af samtlige akter vedrørende den pågældende med forbehold af de forsinkelser, der måtte opstå som følge af en eventuel klage efter gennemførelsen af denne procedure.

2. I de i artikel 9, stk. 3, og artikel 10, stk. 2, omhandlede tilfælde bevirker en anmodning om fornyet undersøgelse, at den i stk. 1 omhandlede frist suspenderes.

Den medlemsstat, der bliver hørt, skal afgive sit svar inden for en frist af 3 måneder.

Den medlemsstat, der er værtsland, fremmer den i stk. 1 nævnte procedure straks fra modtagelsen af dette svar eller fra udløbet af denne frist.

Artikel 14

Såfremt en medlemsstat, der er værtsland, af sine egne statsborgere kræver aflæggelse af ed eller et højtideligt løfte for adgang til eller udøvelse af en af de i artikel 1 omhandlede former for virksomhed, og i de tilfælde, hvor udformningen af denne ed eller dette løfte ikke er brugbar for statsborgere fra andre medlemsstater, drager denne stat omsorg for, at der forelægges de pågældende en passende og dækkende udforming.

B. Særlige bestemmelser om udveksling af tjenesteydelser

Artikel 15

1. Såfremt en medlemsstat af sine egne statsborgere for adgang til eller udøvelse af en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed kræver enten en autorisation eller en indskrivning eller optagelse i en faglig organisation eller et fagligt organ, skal denne medlemsstat fritage statsborgere fra andre medlemsstater fra opfyldelsen af dette krav for så vidt angår tjenesteydelser.

Den begunstigede udfører tjenesteydelsen med de samme rettigheder og pligter som statsborgere i den medlemsstat, der er værtsland; han er navnlig undergivet de disciplinære bestemmelser af faglig eller administrativ karakter, der finder anvendelse i denne medlemsstat.

Med henblik herpå og som supplement til den i stk. 2 omhandlede erklæring om tjenesteydelsen kan medlemsstaterne for at gøre det muligt at anvende de disciplinære bestemmelser, der gælder på deres område, fastsætte en midlertidig indskrivning, der sker automatisk, eller en pro forma-optagelse i en faglig organisation eller et fagligt organ eller i et register, på betingelse af, at en sådan indskrivning på ingen måde forsinker eller komplicerer tjenesteydelsen eller medfører yderligere omkostninger for tjenesteyderen.

Såfremt en medlemsstat, der er værtsland, træffer en foranstaltning i medfør af andet afsnit eller har kendskab til forhold, der er i strid med disse bestemmelser, giver den omgående underretning herom til den medlemsstat, i hvilken den begunstigede er etableret.

2. Den medlemsstat, der er værtsland, kan foreskrive, at den begunstigede afgiver en forudgående erklæring om sin tjenesteydelse til de kompetente myndigheder, såfremt udførelsen af denne ydelse medfører et midlertidigt ophold på dens område.

I hastende tilfælde kan denne erklæring afgives så hurtigt som muligt efter, at tjenesteydelsen er udført.

3. I medfør af stk. 1 og 2 kan en medlemsstat, der er værtsland, af den begunstigede kræve et eller flere dokumenter indeholdende følgende oplysninger:

- den i stk. 2 omhandlede erklæring;
- en attestation, der bekræfter, at den begunstigede retmæssigt udøver de omhandlede former for virksomhed i den medlemsstat, hvor han er etableret;
- en attestation for, at den begunstigede er i besiddelse af det eller de eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser, der er påkrævet for udførelse af den pågældende tjenesteydelse, og som er nævnt i dette direktiv.

4. Det eller de i stk. 3 nævnte dokumenter må ved fremlæggelsen ikke være ældre end 12 måneder.

5. Såfremt en medlemsstat helt eller delvis, midlertidigt eller endeligt, fratager en af sine egne statsborgere eller en statsborger fra en anden medlemsstat, der er etableret på dens område, retten til at udøve en af de i artikel 1 omhandlede former for virksomhed, drager den omsorg for, at den i stk. 3, andet led, omhandlede attestation alt efter omstændighederne inddrages midlertidigt eller endeligt.

Artikel 16

Såfremt det i en medlemsstat, der er værtsland, er nødvendigt at være anmeldt til et offentligretligt socialsikringsorgan for med et forsikringsorgan at foretage afregning i forbindelse med virksomhed udøvet til fordel for socialforsikrede, skal denne medlemsstat i tilfælde af, at tjenesteydelser medfører rejser for den begunstigede, fritage medlemsstaters statsborgere, der er etableret i en anden medlemsstat, for at opfylde dette krav.

I alle tilfælde hvor tjenesteydelsen medfører rejser for den begunstigede, kan den medlemsstat, der er værtsland, kræve, at den begunstigede forud eller, i hastende tilfælde snarest muligt, underretter dette organ om sin tjenesteydelse.

C. Fællesbestemmelser om retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser

Artikel 17

1. Såfremt der i en medlemsstat, som er værtsland, findes bestemmelser om benyttelsen af den stillingsbetegnelse, der hører til en af de i artikel 1 omhandlede former for virksomhed, benytter statsborgere fra de øvrige medlemsstater, som opfylder de i artikel 2, artikel 7, stk. 1, og i artikel 19 fastsatte betingelser, den stillingsbetegnelse i medlemsstaten, der er værtsland, som i denne stat svarer til deres uddannelsesniveau, og gør brug af forkortelsen for denne.

2. Stk. 1 finder ligeledes anvendelse på benyttelse af titlen som specialtandlæge for de tandlæger, der opfylder de i henholdsvis artikel 4 og artikel 7, stk. 2, fastsatte betingelser.

Artikel 18

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger med henblik på at gøre det muligt for de begunstigede at holde sig underrettet om sundheds- og sociallovgivningen samt i givet fald om reglerne om tandlægenes pligter i den medlemsstat, der er værtsland.

I dette øjemed kan de oprette informationskontorer, hvor de begunstigede kan få de nødvendige oplysninger. I tilfælde af etablering kan medlemsstater, der er værtslande, forlange, at de begunstigede optager forbindelse med disse kontorer.

2. Medlemsstaterne kan oprette de i stk. 1 omhandlede kontorer i tilknytning til de kompetente myndigheder og organer, som de udpeger inden for den i artikel 24, stk. 1, fastsatte frist.

3. Medlemsstaterne drager omsorg for, at de begunstigede i deres egen og i deres patienters interesse i givet fald erhverver de sprogkundskaber, der er nødvendige for udøvelsen af deres erhvervsmæssige virksomhed i den medlemsstat, der er værtsland.

KAPITEL VII

OVERGANGSBESTEMMELSER VEDRØRENDE DEN SÆRLIGE SITUATION I ITALIEN

Artikel 19

Fra det tidspunkt, hvor Italien træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv, anerkender medlemsstaterne med henblik på udøvelsen af de former for virksomhed, der er omhandlet i artikel 1 i dette direktiv, de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for læger, der i Italien udstedes til personer, som har begyndt deres lægeuddannelse på universitetsniveau senest 18 måneder efter meddelelsen af dette direktiv, ledsaget af en attestation, udstedt af de kompetente italienske myndigheder, som bekræfter, at disse personer faktisk og retmæssigt og som hovedbeskæftigelse har udøvet de i artikel 5 i direktiv 78/687/EØF omhandlede former for virksomhed i Italien i mindst tre på hinanden følgende år i løbet af de fem år, der går forud for udstedelsen af attestationen, og at disse personer er bemyndiget til at udøve de pågældende former for virksomhed på samme betingelser som indehavere af de i artikel 3, litra f), i nærværende direktiv omhandlede eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser.

Undtaget fra det i første afsnit omhandlede krav om tre års praksis er personer, som har gennemført studier af

mindst tre års varighed, der af de kompetente myndigheder attesteres som svarende til den i artikel 1 i direktiv 78/687/EØF omhandlede uddannelse.

KAPITEL VIII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 20

De medlemsstater, der af deres egne statsborgere som betingelse for at kunne anerkendes som tandlæge for en sygeforsikring kræver gennemførelse af en forberedende turnus, kan i et tidsrum af otte år fra meddelelsen af dette direktiv pålægge statsborgere fra de øvrige medlemsstater den samme pligt. Turnusperiodens varighed kan dog ikke overstige 6 måneder.

Artikel 21

Den medlemsstat, der er værtsland, kan i tilfælde af begrundet tvivl af en anden medlemsstats kompetente myndigheder kræve en bekræftelse på ægtheden af de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, som er udstedt i denne anden medlemsstat og omhandlet i kapitel II, III og IV, samt en bekræftelse på, at den begunstigede opfylder alle de i direktiv 78/687/EØF fastsatte uddannelsesbetingelser.

Artikel 22

Medlemsstaterne udpeger inden for den i artikel 24, stk. 1, fastsatte frist de myndigheder og organer, der er bemyndiget til at udstede eller modtage de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, samt de dokumenter og oplysninger, som er omhandlet i dette direktiv, og underretter omgående de øvrige medlemsstater og Kommissionens herom.

Artikel 23

Dette direktiv finder ligeledes anvendelse på statsborgere i medlemsstaterne, der i overensstemmelse med forordning (EØF) nr. 1612/68 som lønmodtagere udøver eller agter at udøve en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed.

Artikel 24

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv inden for en frist på 18 måneder fra dets meddelelse og underretter straks Kommissionen herom. Italien skal dog træffe disse

foranstaltninger inden for en frist på maksimalt seks år og i hvert fald på det tidspunkt, hvor det træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at efterkomme direktiv 78/687/EØF.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 25

Såfremt der ved anvendelsen af dette direktiv skulle opstå større vanskeligheder for en medlemsstat inden for særlige områder, undersøger Kommissionen disse vanskeligheder i samarbejde med denne stat og indhenter udtalelse fra det udvalg af højere embedsmænd inden for sundhedsvæsenet, der er nedsat ved afgørelse 75/365/EØF ⁽¹⁾, senest ændret ved afgørelse 78/689/EØF ⁽²⁾.

Kommissionen fremsætter i givet fald passende forslag for Rådet.

Artikel 26

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. juli 1978.

På Rådets vegne

K. von DOHNANYI

Formand

⁽¹⁾ EFT nr. L 167 af 30. 6. 1975, s. 19.

⁽²⁾ Se side 17 i denne Tidende.

RÅDETS DIREKTIV

af 25. juli 1978

om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om virksomhed som tandlæge

(78/687/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 49, 57, 66 og 235,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

ved gennemførelsen af den gensidige anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser som foreskrevet i Rådets direktiv 78/686/EØF af 25. juli 1978 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for tandlæger og om foranstaltninger, der skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser ⁽³⁾, gør ensartetheden inden for uddannelserne i medlemsstaterne det muligt at begrænse samordningen på dette område til at omfatte et krav om overholdelse af minimumsnormer og i øvrigt overlade det til medlemsstaterne frit at tilrettelægge deres undervisning;

med henblik på gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for specialtandlæger og for at sætte samtlige udøvere af erhvervet, som er statsborgere i medlemsstaterne, på nogenlunde lige fod inden for Fællesskabet, har en vis samordning af uddannelsesbetingelserne for specialtandlæger vist sig at være nødvendig; der bør derfor fastsættes visse minimumskriterier både for adgangen til uddannelse til specialtandlæge, dennes minimumsvarighed, undervisningsformen og stedet, hvor den skal finde sted, samt for det tilsyn, den skal undergives; disse kriterier vedrører kun specialer, der er fælles for flere medlemsstater;

af hensyn til den offentlige sundhed bør man inden for Fællesskabet sigte mod en fælles definition af de pågældende erhvervsudøveres virkefelt; dette direktiv gør det ikke muligt på nuværende stadium at nå frem til en fuldstændig samordning af virkefeltet for tandlæger i de forskellige medlemsstater;

medlemsstaterne sikrer straks efter iværksættelsen af dette direktiv, at tandlægeuddannelsen sætter den pågældende i stand til at udøve virksomhed, der indebærer forebyggelse, diagnose og behandling af misdannelser og sygdomme i tænderne, munden, kæberne og det omgivende væv;

den samordning af udøvelsesbetingelserne, der fastsættes i dette direktiv, udelukker for så vidt ikke en senere samordning;

den samordning, der fastsættes i dette direktiv, vedrører tandlægers erhvervsmæssige uddannelse; hvad angår uddannelsen sondres der for tiden i størstedelen af medlemsstaterne ikke mellem de tandlæger, der udøver deres virksomhed som lønmodtagere, og uddannelsen af dem, der arbejder som selvstændige; som følge heraf og for i fuldt omfang at fremme den frie bevægelighed for erhvervets udøvere i Fællesskabet forekommer det derfor nødvendigt at udstrække anvendelsen af dette direktiv til tandlæger, der er lønmodtagere;

på tidspunktet for meddelelsen af dette direktiv udøves tandlægevirksomhed i Italien udelukkende af læger med eller uden odontostomatologi som speciale; dette direktiv indebærer, at Italien må indføre en ny kategori af erhvervsudøvere, der er berettiget til at udøve tandlægevirksomhed under en anden titel end læge; oprettelsen af et nyt erhverv i Italien kræver ikke alene indførelse af en særlig uddannelse, der opfylder kriterierne i dette direktiv, men ligeledes tilvejebringelse af strukturer for det nye erhverv, så som for eksempel et fagligt organ; der bør derfor under hensyn til omfanget af de foranstaltninger, der skal vedtages, indrømmes Italien en yderligere frist, for således at gøre det muligt for landet at efterkomme dette direktiv —

⁽¹⁾ EFT nr. C 101 af 4. 8. 1970, s. 19.

⁽²⁾ EFT nr. C 36 af 28. 3. 1970, s. 19.

⁽³⁾ Se side 1 i denne Tidende.

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL I

UDDANNELSESKRAVENE

Artikel 1

1. Medlemsstaterne gør adgangen til virksomhed som tandlæge, der udøves under de i artikel 1 i direktiv 78/686/EØF anførte titler, og udøvelsen af denne virksomhed afhængig af, at den pågældende er i besiddelse af et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis som omhandlet i artikel 3 i samme direktiv, der yder garanti for, at den pågældende i løbet af sin samlede uddannelsestid har erhvervet:

- a) fyldestgørende kendskab til de videnskaber, som tandlægevirksomhed bygger på, samt en god forståelse af videnskabelig metode, herunder principperne for måling af biologiske funktioner, vurdering af videnskabeligt fastlagte kendsgerninger og analyse af data;
- b) fyldestgørende kendskab til raske og syge menneskers opbygning, funktion og adfærd samt til den måde, hvorpå menneskets sundhedstilstand påvirkes af dets fysiske og sociale miljø, i det omfang disse forhold står i forbindelse med virksomhed som tandlæge;
- c) fyldestgørende kendskab til opbygning og funktion af tænder, mund, kæber og det omgivende væv, såvel i rask som syg tilstand, samt til disse forholds forbindelse med den almene sundhedstilstand og patientens fysiske og sociale velbefindende;
- d) fyldestgørende kendskab til kliniske discipliner og metoder, som giver tandlægen et sammenhængende billede af misdannelser, beskadigelser og sygdomme i tænderne, munden, kæberne og det omgivende væv, samt til tandlægegerningen set ud fra et forebyggende, diagnostisk og terapeutisk synspunkt;
- e) fyldestgørende klinisk erfaring under passende tilsyn.

Denne uddannelse skal sætte den pågældende i stand til at udøve virksomhed, der indebærer forebyggelse, diagnostik og behandling af misdannelser og sygdomme i tænderne, munden, kæberne og det omgivende væv.

2. Den samlede tandlægeuddannelse omfatter mindst fem års studier med teoretisk og praktisk undervisning på heltidsbasis ved et universitet, ved en højere læreanstalt af tilsvarende niveau eller under tilsyn af et universitet, omfattende de i bilaget nævnte fag.

3. Adgang til denne uddannelse forudsætter, at den studerende er i besiddelse af et eksamensbevis eller certifikat, som giver ham adgang til det pågældende studium ved universiteter eller højere læreanstalter på tilsvarende niveau i en medlemsstat.

4. Dette direktiv berører ikke på nogen måde medlemsstaternes mulighed for på deres eget område og i henhold til deres lovgivning at give indehavere af eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser, som ikke er erhvervet i en medlemsstat, adgang til at optage og udøve virksomhed som tandlæge.

Artikel 2

1. Medlemsstaterne drager omsorg for, at den uddannelse, der fører til erhvervelsen af et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis for specialtandlæger, mindst opfylder følgende betingelser:

- a) den forudsætter enten gennemførelse og anerkendelse af 5 års studier med teoretisk og praktisk undervisning på heltidsbasis som led i det i artikel 1 omhandlede undervisningsforløb, eller at den pågældende er i besiddelse af de dokumenter, der er nævnt i artikel 7, stk 1, i direktiv 78/686/EØF;
- b) den omfatter en teoretisk og praktisk undervisning;
- c) den følges på heltidsbasis i mindst 3 år under tilsyn af de kompetente myndigheder eller organer;
- d) den finder sted på et universitet, på et behandlings-, undervisnings- og forskningsinstitut eller, i givet fald, i en anden institution inden for sundhedsområdet, der er godkendt til dette formål af de kompetente myndigheder eller organer;
- e) den omfatter specialtandlæge-kandidatens personlige deltagelse i de pågældende forvaltningers virksomhed og ansvar.

2. Medlemsstaterne gør udstedelsen af et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis for specialtandlæger betinget af, at den pågældende er i besiddelse af et af de i artikel 1 omhandlede eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser for tandlæger eller af de dokumenter, der er nævnt i artikel 7, stk. 1, i direktiv 78/686/EØF.

3. Medlemsstaterne udpeger inden for den i artikel 8 fastsatte frist de myndigheder eller organer, der er kompetente til at udstede de i stk. 1 omhandlede eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser.

4. Medlemsstaterne kan fravige stk. 1, litra a). Den, som en sådan fravigelse gælder, kan ikke påberåbe sig artikel 4 i direktiv 78/686/EØF.

Artikel 3

1. Med forbehold af princippet om heltidsuddannelse, der er indeholdt i artikel 2, stk. 1, litra c), og så længe Rådet ikke har truffet sine afgørelser i overensstemmelse med stk. 3, kan medlemsstaterne give tilladelse til uddannelse til specialtandlæge på deltidsbasis på betingelser, der er godkendt af de kompetente nationale myndigheder, såfremt en heltidsuddannelse som følge af berettigede omstændigheder ikke vil være gennemførlig.

2. Den samlede varighed af uddannelsen til specialtandlæge må ikke afkortes i henhold til stk. 1. Uddannelsesniveaut må ikke sænkes, hverken fordi der er tale om en deltidsuddannelse eller på grund af udøvelse af lønnet privat erhvervsvirksomhed.

3. Senest fire år efter meddelelsen af dette direktiv skal Rådet på grundlag af en fornyet undersøgelse af situationen og efter forslag fra Kommissionen samt under hensyntagen til, at der fortsat skal være mulighed for deltidsuddannelse under visse omstændigheder, der skal behandles for hvert speciale, træffe afgørelse om, hvorvidt bestemmelserne i stk. 1 og 2 skal opretholdes eller ændres.

Artikel 4

Som overgangsforanstaltning og uanset artikel 2, stk. 1, litra c), og artikel 3, kan de medlemsstater, hvis administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser på det tidspunkt, hvor direktivet meddeles, hjemler en form for uddannelse til specialtandlæge på deltidsbasis, fortsat anvende disse bestemmelser på kandidater, som har påbegyndt deres uddannelse til specialtandlæge senest fire år efter meddelelsen af dette direktiv. Denne periode kan forlænges, såfremt Rådet ikke har truffet nogen afgørelse i henhold til artikel 3, stk. 3.

KAPITEL II

VIRKEFELT

Artikel 5

Medlemsstaterne sikrer, at tandlægerne generelt er berettiget til at optage og udøve virksomhed, der indebærer forebyggelse, diagnostik og behandling af misdannelser og sygdomme i tænderne, munden, kæberne og det omgivende væv, under overholdelse af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser og af de fag-etiske regler, som er gældende for dette erhverv ved meddelelsen af dette direktiv.

Medlemsstater, hvor der ikke findes sådanne bestemmelser og regler, kan præcisere eller begrænse udøvelsen af visse af de former for virksomhed, der er omhandlet i stk. 1, i en udstrækning, der svarer til forholdene i de øvrige medlemsstater.

KAPITEL III

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 6

Personer, som er omfattet af artikel 19 i direktiv 78/686/EØF, anses for at opfylde betingelserne i artikel 2, stk. 1, litra a).

Med henblik på anvendelsen af artikel 2, stk. 2, ligestilles de af artikel 19 i direktiv 78/686/EØF omfattede personer med sådanne, som er i besiddelse af et af de i artikel 1 omhandlede eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for tandlæger.

Artikel 7

Dette direktiv finder ligeledes anvendelse på statsborgere i medlemsstaterne, som i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet ⁽¹⁾ som lønmodtagere udøver eller agter at udøve en af de i artikel 1 i direktiv 78/686/EØF omhandlede former for virksomhed.

Artikel 8

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv inden for en frist på 18 måneder efter dets meddelelse og underretter straks Kommissionen herom. Italien skal dog træffe disse foranstaltninger inden for en frist på seks år.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 9

Såfremt der ved anvendelsen af dette direktiv skulle opstå større vanskeligheder for en medlemsstat inden for særlige områder, undersøger Kommissionen disse vanskeligheder i samarbejde med denne stat og indhenter udtalelse fra det udvalg af højere embedsmænd inden for sundhedsvæsenet, der er nedsat ved afgørelse

⁽¹⁾ EFT nr. L 257 af 19. 10. 1968, s. 2.

75/365/EØF ⁽¹⁾, senest ændret ved afgørelse Udfærdiget i Bruxelles, den 25. juli 1978.
78/689/EØF ⁽²⁾.

Kommissionen fremsætter i givet fald passende forslag
for Rådet.

Artikel 10

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

På Rådets vegne

K. von DOHNANYI

Formand

⁽¹⁾ EFT nr. L 167 af 30. 6. 1975, s. 19.

⁽²⁾ Se side 17 i denne Tidende.

BILAG

Uddannelsesprogram for tandlæger

Det uddannelsesprogram, som skal føre frem til et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis som tandlæge, omfatter som et minimum nedennævnte fag. Undervisningen i et eller flere af disse fag kan ske inden for eller i forbindelse med de øvrige fag.

a) *Grundlæggende fag*

kemi
fysik
biologi

b) *Medikobiologiske og alment lægevidenskabelige fag*

anatomi
embryologi
histologi, herunder cytologi
fysiologi
biokemi (eller fysiologisk kemi)
patologisk anatomi
almen patologi
farmakologi
mikrobiologi
hygiejne
præventiv medicin og epidemiologi
radiologi
fysiurgi
almen kirurgi
intern medicin, herunder pædiatri
oto-rhino-laryngologi
dermato-venerologi
almen psykologi, psykopatologi og neuropatologi
anæstesiologi

c) *Fag med direkte relation til tandlægevirkksomhed*

proteselære
tandlægematerialer
konserverende tandbehandling
forebyggende tandpleje
anæstesi og smertestillende midler inden for tandbehandling
specialkirurgi
specialpatologi
klinisk odonto-stomatologi
pædodonti
ortodonti
parodontologi
odontologisk radiologi
bidfunktionslære
faglig organisation, etik og lovgivning
sociale aspekter ved praktisk odontologi

RÅDETS AFGØRELSE

af 25. juli 1978

om nedsættelse af et rådgivende udvalg for tandlægeuddannelsen

(78/688/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det
europæiske økonomiske Fællesskab,

under henvisning til udkast til afgørelse, forelagt af
Kommissionen, og

ud fra følgende betragtninger:

Rådet har i sin resolution af 6. juni 1974 om gensidig
anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre
kvalifikationsbeviser udtalt sig til fordel for nedsættel-
sen af rådgivende udvalg;

det er vigtigt at sikre et sammenligneligt højt uddannel-
sesniveau i forbindelse med gensidig anerkendelse af
eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbe-
viser for tandlæger;

for at bidrage til at nå dette mål er det ønskeligt, at der
nedsættes et rådgivende udvalg med henblik på at råd-
give Kommissionen —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

Et rådgivende udvalg for tandlægeuddannelsen, i det
følgende benævnt »udvalget«, nedsættes i tilknytning til
Kommissionen.

Artikel 2

1. Udvalget har til opgave at medvirke til at sikre en
tandlægeuddannelse på et sammenligneligt højt niveau i
Fællesskabet, såvel med hensyn til grunduddannelsen
som videreuddannelsen til specialtandlæge.

2. Denne opgave varetages især ved:

— udveksling af fyldig information med hensyn til
uddannelsesmetoder samt indhold, niveau og struk-
tur af den teoretiske og praktiske undervisning,
som gives i medlemsstaterne;

— drøftelser og samråd med henblik på at udvikle en
fælles holdning til det niveau, der skal opnås inden
for tandlægeuddannelsen, samt i givet fald til struk-
turen og indholdet af denne uddannelse;

— varetagelse af tandlægeuddannelsens tilpasning til
udviklingen inden for tandlægevidenskaben og den
pædagogiske metode.

3. Udvalget fremsender til Kommissionen og medlems-
staterne sine udtalelser og henstillinger, herunder, når
det skønner det hensigtsmæssigt, forslag til ændringer af
artiklerne vedrørende tandlægeuddannelse i direktiv
78/686/EØF ⁽¹⁾ og 78/687/EØF ⁽²⁾.

4. Udvalget rådgiver endvidere Kommissionen i alle
andre spørgsmål, som denne måtte forelægge for det i
forbindelse med tandlægeuddannelsen.

Artikel 3

1. Udvalget består af tre sagkyndige fra hver medlems-
stat, som skal være:

— en sagkyndig fra tandlægeerhvervet,

— en sagkyndig fra de tandlægevidenskabelige lærean-
stalter på universitetsniveau,

— en sagkyndig fra de kompetente myndigheder i
medlemsstaten.

2. Der vælges en suppleant for hvert medlem. Denne
suppleant har ret til at deltage i udvalgets møder.

3. De i stk. 1 og 2 omhandlede medlemmer og supple-
anter udpeges af medlemsstaterne. De i stk. 1, første og
andet led, omhandlede medlemmer og deres suppleanter
udpeges efter indstilling fra tandlægeerhvervet og de
tandlægevidenskabelige læreanstalter på universitetsni-
veau. De således udpegede medlemmer og suppleanter
udnævnes af Rådet.

⁽¹⁾ Se side 1 i denne Tidende.

⁽²⁾ Se side 10 i denne Tidende.

Artikel 4

1. Udvalgsmedlemmernes mandat gælder for tre år. Efter udløbet af denne periode fortsætter udvalgsmedlemmerne deres funktion, indtil de afløses eller deres mandat fornyes.

2. Et medlems mandat bringes til ophør før udløbet af treårsperioden ved den pågældendes udtræden eller død, eller dersom han afløses af et nyt medlem efter den i artikel 3 fastsatte fremgangsmåde. Udnævnelsen af et nyt medlem gælder for resten af mandatperioden.

Artikel 5

Udvalget vælger blandt sine medlemmer en formand og to næstformænd. Det vedtager selv sin forretningsorden. Dagsordenen for møderne fastsættes af udvalgets formand og Kommissionen i fællesskab.

Artikel 6

Udvalget kan nedsætte arbejdsgrupper og indbyde observatører og sagkyndige samt give dem adgang til at medvirke ved alle særlige aspekter af dets arbejde.

Artikel 7

Kommissionen varetager udvalgets sekretariatsfunktioner.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. juli 1978.

På Rådets vegne

K. von DOHNANYI

Formand

RÅDETS AFGØRELSE

af 25. juli 1978

om ændring af afgørelse 75/365/EØF om nedsættelse af et udvalg af højere embedsmænd inden for sundhedsvæsenet

(78/689/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab,

under henvisning til udkast til afgørelse, forelagt af Kommissionen, og

ud fra følgende betragtninger:

Ved sin afgørelse 75/365/EØF ⁽¹⁾ har Rådet nedsat et udvalg af højere embedsmænd inden for sundhedsvæsenet, der har til opgave at konstatere og analysere de vanskeligheder, som iværksættelsen af direktiverne vedrørende lægers ret til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser måtte støde på, at samle alle nyttige oplysninger om vilkårene for ydelse af lægehjælp i medlemsstaterne samt at fremsætte udtalelser, som gør det muligt at lægge retningslinjer for Kommissionens arbejde med henblik på eventuelle ændringer af disse direktiver;

denne afgørelse er blevet ændret ved afgørelse 77/455/EØF ⁽²⁾ som pålægger udvalget af højere embedsmænd inden for sundhedsvæsenet samme opgave i forbindelse med anvendelse af direktiverne vedrørende de foranstaltninger, som Rådet har vedtaget for så vidt angår den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser for sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje;

gennemførelsen af de foranstaltninger, som Rådet har vedtaget for så vidt angår den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser samt af samordningen af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om virksomhed som tandlæge, kan rejse problemer, som ligeledes bør behandles i fællesskab;

det er ønskeligt, at denne opgave pålægges udvalget af højere embedsmænd inden for sundhedsvæsenet;

som følge heraf bør dette udvalgs mandat udvides —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Eneste artikel

Artikel 2 i afgørelse 75/365/EØF affattes således:

»Artikel 2

Udvalget har til opgave:

- at konstatere og analysere de vanskeligheder, som iværksættelsen af direktiv 75/362/EØF ⁽³⁾, 75/363/EØF ⁽⁴⁾, 77/452/EØF ⁽⁵⁾, 77/453/EØF ⁽⁶⁾, 78/686/EØF ⁽⁷⁾ og 78/687/EØF ⁽⁸⁾ måtte støde på;
- at samle alle nyttige oplysninger vedrørende:
 - vilkårene for ydelse af almindelig lægehjælp og speciallægehjælp i medlemsstaterne,
 - vilkårene for ydelse af almen sundheds- og sygepleje i medlemsstaterne,
 - vilkårene for ydelse af almindelig tandlægehjælp og specialtandlægehjælp i medlemsstaterne;
- at fremsætte udtalelser, som gør det muligt at lægge retningslinjer for Kommissionens arbejde med henblik på eventuelle ændringer af ovennævnte direktiver.«

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. juli 1978.

På Rådets vegne

K. von DOHNANYI

Formand

⁽¹⁾ EFT nr. L 167 af 30. 6. 1975, s. 19.

⁽²⁾ EFT nr. L 176 af 15. 7. 1977, s. 13.

⁽³⁾ EFT nr. L 167 af 30. 6. 1975, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 167 af 30. 6. 1975, s. 14.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 176 af 15. 7. 1977, s. 1.

⁽⁶⁾ EFT nr. L 176 af 15. 7. 1977, s. 8.

⁽⁷⁾ Se side 1 i denne Tidende.

⁽⁸⁾ Se side 10 i denne Tidende.